

мълчаха, сякаш не дишаха.

Ала стана нещо ужасно.

Още при първата дума на първата строфа Априлов сбърка ударението. Той каза погрешно „високо“.

Високо ты гнездо поставил,
славян полуночных орел.
Широко крылья ты расправил,
глубоко в небо ты ушел!

Чувствителното ухо на младия поет веднага бе доловило грешката и неволно от устата му се бе откъснало:

- Високо!

Всички изтръгнаха. Добри искаше в земята да потъне. Как бе можал, как бе дръзнал да поправи своя покровител, човека пред когото всички благоговееха? Но думата бе изхвъркнала против волята от устата му. Неправилното ударение му беше действувало като удар с камшик...

Априлов захвърли книжката на земята. Не можа да одържи обичайната си избухливост. Промърмори гневно:

- Молокосос!

Николай Тошков се позасмя, поглади черните си бакембарди и вдигна книжката от земята. Подаде я на библиотекаря си.

Единствен Тошков разбра, че един истински поет не може да одържи някоя дума да бъде неправилно произнесена. Не. Семинаристът не беше „молокосос“, не беше „бозайник“... В него блестеше звездата на дарованието. И рано или късно името му щеше да стане известно като на Хомяков.

- Чети!

Чинтулов трепна. Отвори книжката, погледът му падна върху първото стихотворение - „Орел“. Нещо го грабна. Увлече го като стихия. Той почна да редитира с пламенно увлечение, преобразен,